

EPISTOLA DEDICAT.

*Age, vera proles Romuli,
Effare causam nominis,
Vtrum ne mores hoc tui
Nomen dedere: an nomen hoc
Secuta morum regula?*

*An illa venturi sciens,
Mundi supremus arbiter
Qualem creauit moribus
Iussit vocari nomine?*

Idcirco eleganter Diuus Hieronymus ita docet: Votiuā (inquit) & quasi ob virtutis auspiciū imponūtur vocabula hominibus, & Appellatiua vertuntur in propria, sicut apud Latinos Victor, Probus, Castus, cæteraque his similia ex virtutum vocabulo libens à parentibus imponuntur.

Compertum ego habeo, Germanos in hac re paulo supersticiosiores fuisse, vt qui pertinacissime, tanquam infausto omine abstinuerint à peregrinis, & sibi incognitis nominibus: Suis semper vsi sunt, insignibus tamen, & (vt ita loquar) omnosis. Vt vel hinc apertissime illorum figmenta semet prodant, qui nescio quos nobis Dædalos, Troianos pingunt, magis quàm Græci audaces: quibus nihil est negatum.

*Nobis non licet esse tam disertis,
Qui Musas colimus seueriores.*

Hominis nimirum suaues, in rebus incompertis ad equum Troianum, tanquam ad aram confugiunt: quemadmodum imperiti naturæ ad numen diuinum. Sed liberius, altiusq; processi, dum me arrogantia, & odiose ostentationis Ardelionum piget, tædetq; Nunc Nomenclaturam agamus.

Petrus, Georgius, Paulus, Ioannes, Anna, Margaretha, Barbara, Catharina, & huiusmodi nominum sylua nobis recens est: & demum post mortem Imp. Friderici secundi Cæsaris Augusti apud Germanos nata, labefactata tum sacrosancto Imperij Romani Majestate factione Romanorum flaminum quorum astu (ne quid grauius dicam) hætenus discordia intestina laboremus: neq; quicquam præclari tanti temporis spacio à nobis gestum est, sed in initio querelis abstineamus, quæ & tum quidem gratæ erunt, cum necessariæ fuerint. Illud potius in primis notetur, nostram linguam Græcæ confinem esse, rectiusq; nostra scribi Græcis literis, Latinis non itidem. & Germanos, Teutonas, Venedosq; complures consonantes, absq; vocalibus solere coniungere, vnaq; syllaba proferre, quibus Romani sonantes interponunt. Atq; hinc rem auspicabimur.

Lingua
Germanica
Græcæ cō-
finis.

VITA